

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΜΠΙΤΩΣΙΣ

ΙΣΤΑΣΑ πολλές φορές πριν γράψω αυτή την εκπληκτική ιστορία. Μά όσο κι' αν φαίνεται περιέργη, σάς ορκίζομαι ότι είνε αληθινή, γιατί άπλούστατα είνε μιά μοιραία περιπέτεια του φίλου Ντυβάλ, του 'Αχιλλέα Ντυβάλ, που ήταν λογιστής στην έταιρεία «'Αρκτική». Διαβάστε την λοιπόν με προσοχή γιατί, ποιός ξέρει, άνθρωποι είνε,σαστε, μπορεί νά τύχη και σ' εσάς καμιά τέτοια διαβολική σύμπτωσης.

Ο φίλος μου Ντυβάλ ήταν ο πιό καλός, ο πιό ακριβής κι' ο πιό εύσυνος δητος άνθρωπος του κόσμου. Δούλευε είκουι δλόκληρα χρόνια σ' εκείνη την έταιρεία και φυσικά ήταν ο καλύτερος υπάλληλος, Μονάχα, νά! Θά σάς τό πώ έμπιστευτώ: μιά φορά τό μήνα ο φίλος μου Ντυβάλ άπατούσε τη γυναίκα του.

Νά, κι' αυτό άκόμη τό ελχε κανονίσει με μιά λεπτόλογο ακρίβεια, άπως κι' δλόκληρη την άλλη ζωή του: την πρώτη Δευτέρα κάθε μηνός, ο ύποδειγματικός υπάλληλος, ο φρόνιμος και λογικός σύζυγος κυλιόταν στη διαφθορά.

Γόριζε θιαστικά στό σπίτι του κι' άδιάφορα, δίχως τάχα νά δίνε καμιά σημασία, έλεγε τής γυναίκας του:

—Ξέρεις, 'Ορτάν; "Ελαθά ένα γραμμαίο από τόν φίλο μου, τόν Ντυμουά. Μου έδωσε ραντεβού σ' ένα καφερέτι, στην πλατεία τής Δημοκρατίας. Καταλαθαίνεις λοιπόν! Πρέπει νά πάω στην ώρα μου!

Κι' έπειτα, άλλαζε γρήγορα, γινόταν άμορφος, παρουσιάζόταν κι' έτοι φρέσκος, εύθυμος, μ' ανάλαφρη καρδιά πήγαινε νά δώρη τη φιλενάδα του, την εσθεία Λουλού. Έτραγαν μαζί σ' ένα άπόμπερο, μά καθώς πρέπει έστιοταόριο, άδειάζαν μιά μπουτιλιία σαμπάνια, περνούσαν τό θράβυ μαζί και τά μεσάνυχτα ακριβώς, με την ικανοποιή του «διαπραχθέντος εγκλήματος», ο άπιστος ξαναγόριζε στό σπίτι του.

Αυτή η ιστορία ελχε άρχισει από τήν έσαστα πού ο φίλος μου Ντυβάλ έκανε την άνοιξη νά πάη σ' ένα γιατρό, γιά τήν καρδιά του.

—Γιατρέ, του έπλε, δέν ξέρω τί έχω... 'Η καρδιά μου είνε σαριά...

—Εκείνος τόν άκρόσθηκε, τόν χτύπησε από δώ, τόν χτύπησε από κεί, πήρε τό σφυγμό του κι' ύστερα του έπλε άωστηρά:

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!.. Δέν έχετε τίποτα, φιλε μου.. Δισκεδάστε λιγάκι... Διασκεδάστε... .

Νά διασκεδάση! "Άλλο πού δέν ήθελε ο 'Αχιλλέας Ντυβάλ. Κι' από τότε, πέντε δλόκληρα χρόνια, διασκεδάεε κάθε τέτοια Δευτέρα με την εσθεία κι' όρεκτική Λουλού.

—'Η γυναίκα του, η άγαθή 'Ορτάν, πίστευε σ' αυτά τά «άθώα» ραντεβού του. Πώς μπορούσε άλλωστε νά άμφισβάλλη; Μήπως ο

ήταν ένας συμπολεμιστής του στό μέτωπο, ότι καθόταν στην 'Ορλεάνη, ότι έρχόταν κάθε μήνα στό Παρισι γιά τί δουλειές του, ότι ήταν κι' αυτός, πάνω από τά σαράντα, ότι ελχε ένα μαύρο γενάκι, ότι ήταν λιγάκι κοιλιαράς, ότι ήταν χήρος, ότι τρελαινόταν γιά τό ψάρι μαγιονέζα κι' ότι ύπέφερε κάποτε-κάποτε από τόν ρευματισμό πού ελχε στό δεξί του πόδι; "Επειτα δέν λογαριάζει κανείς κι' ένα σωρό άλλες μικρολεπτομέρειες πού τής ελχε άποκαλύψει ο Ντυβάλ.

Μιά μέρα ώστόσο η 'Ορτάν ρώτησε τόν άνδρα της:

—Μά δέν μου λές, 'Αχιλλέα, γιάτί δέν τόν φέρνεις καμιά μέρα στό σπίτι μας;...

—'Α! "Οχι! τής άπάντησε λιγάκι ταραγμένος ο Ντυβάλ. Δέν τόν ξέρεις έσύ τόν Ντυμουά! Σού είνε μιά άλεπού! Κάνει κόρτε σ' όλες τες γυναίκες και δέν θα δίστασε νά κνή και σ' εσένα! Είνε άδιόρθωτος! Ξέρεις τώρα πόσο είμαι ζηλιάρης, έγά! Μή θέλεις λοιπόν νά μαλώσω με τόν φίλο μου...

—'Η 'Ορτάν, πού ελχε κολακευθή από τά λόγια του άνδρός της, δέν έπέμεινε. Κι' άβινε τόν Ντυβάλ νά τό σκάη κάθε μήνα μιά

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

φορά από τό σπίτι.

—Όσο τώρα γιά τόν κ. Ντυμουά, θα μαντέψατε θέβαια ότι ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο! "Ήταν ένα πλάσμα τής θερμής φαντασίας του Ντυβάλ. Σιγα-σιγα λοιπόν, με καινούργιες κάθε τόσο λεπτομέρειες, ο Ντυμουά ήταν μιά πραγματικότητα γιά την άγαθή 'Ορτάν, ένας καλός φίλος του άνδρός της. Κι' έτσι, χωρίς σ' αυτό τό φανταστικό πρόσωπο, οι Ντυβάλ ζούσαν άγαπημένα.

Μά νά πού ήρθε μιά μέρα τό μοιραϊόν: ήταν τό θράβυ πού ο μουρτζάρης Ντυβάλ θα πήγαινε νά διασκεδάση με τη φιλενάδα του. "Α! Πόσο άτελείωτες τού φαινόντουσαν ή ώρες στο γραφείο. Στις 5 παρά 5 τέλος τώσκασε από τό γραφείο και γύρισε στό σπίτι του. Μόλις όμως ξεκλιδώσε την πόρτα, θρόθηκε μπροστά τόν 'Ορτάν, πού φαίνεται πως περμενε στό χώλ τό γυρισμό του.

—Ξέρεις! άρχισε λαχνασιασμένος ο Ντυβάλ. "Ελαθα ένα γραμμαίο...

Μά δέν υπόρεσε νά συνεχίση γιάτί η 'Ορτάν έφερε τό δάχτυλο στό στόμα της.

—Σού! ψιθύρισε.

—Τι τρέχει; έκανε άνήσυχος ο Ντυβάλ.

—Σού έτοιμάω μιά πρώτης τάξεως έκπληξη! τού άπάντησε χαμογελώντας η γυναίκα του.

Και τού ψιθύρισε σ' αυτή:

—Τόν ξέρω τώρα τόν φίλο σου τόν Ντυμουά... Τόν είδα!... Είνε δώ! Σε περιμένει μιά δλόκληρη ώρα στό σαλόνι.

—Ο φίλος μου ο Ντυμουά με περιμένει... στό σαλόνι; έκανε αστασιμένος ο Ντυβάλ, πούχε σπάσει η γολή του.

—Μά ναι, ναι! Φαντάσου! 'Ο Ντυμουά, ο καλός μας Ντυμουά!... Και ξέρεις; Τόν γνώρισα άμέσως! Δέν μου έπλες μόνο, καίμενε, ότι ελχε και τό παράσημο τής Λεγεώνας.

—Τό παράσημο τής Λεγεώνας;... έκανε σάν χαμένος ο Ντυβάλ.

—'Ελα, έλα τώρα και μήν κήνης πώς δέν ξέρεις! τού ψιθύρισε πάλι η 'Ορτάν. 'Εμπρός, έμπα στό σαλόνι, γιάτί σέ περιμένει τώσην ώρα ο άνθρωπος!...

Και τόν έσπρωξε μέσα στό σαλόνι. 'Ο Ντυβάλ τότε είδε μπροστά του έναν άγνωστο με μαύρο γενάκι, λιγάκι κοιλιαρά, πάνω από τά σαράντα, με τό παράσημο τής Λεγεώνας στη μπουτονιέρα του νά τού άνοιξη την άγκαλιά του.

—'Α! Ντυβάλ! Παλιέ μου φίλε μου! φώναξε ο άγνωστος και τόν έσφιξε πάνω στό στήθος του.

—'Α! Ντυμουά! Καλέ μου Ντυμουά! τού άπάντησε μηχανικά ο δύστυχος Ντυβάλ, έτοιμος νά λιποθυμήση.

—Πόσο είμαι εύτυχής πού σέ ξαναβλέπω! έκανε ο παύτος.

—'Αμ' έγά; 'Αμ' έγά; ψιθύρισε με πιγυμένη φωνή ο άνδρας τής 'Ορτάν.

—Εκείνη τότε πού τους καίφαρε από τό κατώφλι, τούς έλεε δακρύνοντας από τή συγκίνηση:

—Καλή διασκεδάσι, κύριοι. Κι' έσύ, 'Αχιλλέα, πρόσεξε: νά μη γυρίσης άργά, γιάτί έχεις τό πρωί γραφείο...

Κ' οι δύο τους λοιπόν πέρασαν σάν λωποδύτες άπ' τό χώλ και θύηκαν γρήγορα στό δρόμο. 'Εκεί τότε ο κ. Ντυμουά έρριξε δεξιά κι' άριστερά μερικές φοβισμένες ματιές, σάν νά τόν παρακολουθούσε κανείς και πέρασε τό χέρι του στό μπράτσο του Ντυβάλ.

—Σας ζητώ συγγνώμη πού σάς κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει νά έχουμε ύφος παληών φίλων...

—'Εκαναν μερικά θήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ έξοπισσε άκράτητος:

—'Επιτέλους, κύριοι! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τι θέλετε από μένα; 'Εξηγήστε μου!...

—'Ω, είνε τόσο άπλό! τού άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβετε άμέσως: Μελένε Ντυμουά, είμαι παντρεμένος, κάθουμαι στην έπαρχία κι' έρχομαι κάθε μήνα στό Παρίσι γιά νά διασκεδάσω λιγάκι. Μά γιά νά μην ύπομισή τίποτα η γυναίκα μου, τής λέω πως πηγαίνω νά δώ

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τά λεφτά τους στους γιατρούς!

